

Arrest

nr. 257 742 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 augustus 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische grootvader.

1.2. Op 28 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. nr. 225 445 van 30 augustus 2019 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 21 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten inzake de aanvraag van 29 augustus 2018.

1.5. Bij arrest nr. nr. 239 435 van 4 augustus 2020 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 5 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29 08 2018 werd ingediend door (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische grootvader, de genaamde A.V. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid van de wet van 15/12/80.

De aanvraag werd reeds geweigerd dmv bijlage 20 dd. 28.02.2019. Deze beslissing werd reeds vernietigd door de RvV bij arrest nr. 225 445 dd. 30.08.2019 (betekend op 03.09.2019). Een nieuwe weigeringsbeslissing werd genomen dd. 21.02.2020. Deze beslissing werd vernietigd door de RvV bij arrest nr. 239 435 dd. 04.08.2020 (betekend op 07.08.2020). Onderhavige beslissing betreft een herziening van de beslissing van 21.02.2020.

Artikel 40 ter, §2, eerste lid van de wet van 15.12.1980 stelt:

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 Mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° (...) 3° (...)"

Geactualiseerde bestaansmiddelen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken opgevraagd dd 11 01 2021 Ter staving van de bestaansmiddelen werden via mail op 26 en 27 jan 2021 de volgende nieuwe documenten voorgelegd:

- *Tussentijdse waterfactuur van juli 2020 op naam van referentiepersoon voor € 19*
- *Document met info over IGO extra na te leven verblijfsvoorwaarden en nieuwe controleprocedure van de Federale Pensioendienst Zuidertoren*
- *Attest inkomensgarantie voor ouderen geldig voor 2018 (dd. 29.08.2018) dat stelt dat referentiepersoon op 1.01.2018 effectief een IGO ontvangt (attest geldig voor het jaar 2018)*
- *Aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2018 op naam van referentiepersoon (onvolledig)*
- *Stortingen pensioen op rekening van referentiepersoon jul 2020 (€ 1.197,73); aug-dec 2020 (€ 1.247,73/maand)*
- *Attest OCMW dat verklaart dat referentiepersoon geen financiële steun aanvroeg bij OCMW Antwerpen tot heden (19.01.2021)*

- Pensioenfiche 281.11 inkomsten 2017

Voorts zijn er de reeds voorgelegde documenten ter staving van de bestaansmiddelen dd. 11.10.2019

- Bewijzen van de stortingen van het pensioen op de rekening van de referentiepersoon in 2019
- Bewijzen van stortingen van de huur van een handelspand door R N BVBA aan de referentiepersoon voor de maanden dec 2018-mrt 2019 (€ 600)
- Pensioenfiche 281.11 inkomsten 2018 van de referentiepersoon
- Aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2017 op naam van de referentiepersoon
- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur op naam V.N. (...) (de moeder van betrokkene) dd. 24/08/2016
- Attest geen financiële steun OCMW Deurne dd. 03/10/2019
- Attest gezinssamenstelling op 01/10/2019
- Verklaring van de genaamde N.A. (...) dat de referentiepersoon (zijn vader) zijn eigendom betreft en sedert 01/01/2018 hiervoor geen huur betaalt + aankoopakte van de woning

Uit het attest dd. 29.08.2018 blijkt dat referentiepersoon inkomensgarantie voor ouderen (IGO) ontvangt. Er dient opgemerkt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opvragen van geactualiseerde bestaansmiddelen expliciet een bewijs van de pensioen samenstelling heeft opgevraagd, wat betrokkene met heeft voorgelegd. Er kan dus niet worden vastgesteld hoeveel van het totaal pensioen van referentiepersoon met uit IGO bestaat. Er kan ook niet worden uitgesloten dat dit pensioen volledig uit IGO bestaat.

Wat betreft inkomensgarantie voor ouderen (IGO), dit is een minimuminkomen dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd in arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 dec 2020 van de Raad van State In het arrest nr 249.459 van 16 jan. 2021 bekrachtigde de RvS nogmaals deze zienswijze.

Wat betreft het inkomen van de moeder van betrokkene, dit kan niet in rekening genomen worden Er kan immers geen rekening worden gehouden met bestaansmiddelen die door een derde worden geleverd Het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Er kan ook geen rekening gehouden worden met de stortingen van huur van een handelspand aan de referentiepersoon Er wordt geen enkel aanvullend bewijs voorgelegd, bv een huurcontract, waarin de periode van verhuur is vastgelegd Bij het opvragen van geactualiseerde bestaansmiddelen werden bovendien geen recente bewijzen voorgelegd van dit huurinkomen Hierdoor kan niet worden aangenomen dat referentiepersoon deze inkomsten tot op heden maandelijks heeft ontvangen (de meest recente voorgelegde storting dateert van maart 2019).

De behoefteanalyse overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hier overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking worden genomen en er dus niet kan worden afgetoetst of aan de voorwaarden is voldaan.

Geen van de andere voorgelegde bewijsstukken doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter en art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt betrokkene af een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van zijn grootvader. Het spreekt voor zich dat de aard van het pensioen van meneer A. V. (...) niet meer kan gewijzigd worden. Het is niet aannemelijk dat hij op zijn leeftijd nog iets anders zou kunnen ondernemen of rechten zou kunnen opbouwen om niet meer ten laste te vallen van de sociale bijstand Het bedrag dat hij ontvangt is bedoeld opdat meneer op een menswaardige manier in België zou kunnen leven, met om familieleden mee ten laste te nemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die ZIJ nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretische toelichting zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

"2.1.2. Regelmatigheid van een administratieve beslissing - toepassing op de feitsituatie in casu

Ten eerste dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c), en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Verzoeker heeft zijn aanvraag geactualiseerd met diverse pertinente stukken waarvan een attest van de Federale Pensioendienst. Verwerende partij verwijst zelf in de bestreden beslissing naar de pensioenfiche 281.11.

Uit een nadere lezing van deze fiche 281.11, blijkt immers dat de grootvader van verzoeker een bedrag van 5324,77 Eur heeft verkregen als een wettelijke pensioen vanaf de wettelijke pensioenleeftijd.

Verwerende partij stelt bijgevolg dat het niet uitgesloten is, dat de pensioen van de grootvader van verzoeker uit een volledige IGO bestaat. Deze zienswijze is in strijd met de fiche 281.11 waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat een deel van de pensioen een volwaardig karakter heeft en het andere deel uit een IGO bestaat.

Dit element volstaat an sich om de bestreden beslissing te vernietigen.

Aangezien bijgevolg de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is; gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische grootvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding aangaande de samenstelling van het pensioen van de Belgische referentiepersoon.

2.1.3. Voldoende bestaansmiddelen - behoefteanalyse - toepassing op de feitsituatie in casu

Verzoeker kan enkel vaststellen dat de huurinkomen in hoofde van de Belgische referentiepersoon dewelke aan het administratief dossier werden toegevoegd totaal niet in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Niettegenstaande dat verzoeker bij het verzoek naar geactualiseerde stukken de actuele stortingen niet heeft toegevoegd, blijkt desalniettemin uit het administratief dossier en in navolging van de aanvraag ab initio dat de Belgische referentiepersoon huurgelden ontving voor een verhuurde handelspand. Deze bron van inkomsten worden wedermaal ten onrechte uit het dossier geweerd.

Tevens werden de inkomsten van de moeder van verzoeker volledig ten onrechte buiten beschouwing gelaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde terecht in een resem arresten dat verwerende partij zich daarvoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

De verblijfswet stelt immers geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.

Bijgevolg kunnen ook inkomsten van de moeder van verzoeker in overweging genomen worden, temeer daar zij effectief samenwoont met hun Belgische grootvader en allen onder één zelfde dak wonen en hun huishouden samen delen.

De RvV gaat heeft meermaals gewezen dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft. Ongeacht of die middelen persoonlijk, dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn.

De RvV verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ C-408/03. Commissie/België, van 23 maart 2006). De Raad ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders ingeschat moet worden voor een Belg en zijn familie.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin, dewelke zij precies overbodig vindt.

Er kan onstuitbaar worden geconcludeerd dat de Belgische referentiepersoon - los van zijn IGO - tevens deels een volwaardige pensioen ontvangt; dat de moeder van verzoeker een voltijdse baan heeft middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur; dat verzoeker stukken heeft toegevoegd aangaande de vaste maandelijkse kosten en lasten.

Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet heeft gedaan.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan.

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en

inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoeker bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten uit huur en de inkomsten van de moeder van verzoeker en geen onderzoek heeft gedaan inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij had de financiële situatie van de referentiepersoon kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft men zulks tevens niet gerealiseerd en heeft verwerende partij de inkomsten van verzoeker zijn grootvader en moeder volledig buiten beschouwing gelaten.

Ingevolge de bijgebrachte stukken - dewelke niet worden betwist door verwerende partij - kon verwerende partij volkomen het onderscheid maken aangaande het wettelijk pensioen en alle andere pensioenen en daarmee gelijkgestelde toelagen.

Tot slot oordeelde de RvV in een aantal recente arresten dat er geen grondslag meer bestaat in de verblijfswet om de inkomensgarantie voor ouderen uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg (RvV 19 juli 2017, nr. 189.891 en RvV 12 mei 2017, nr. 186.718).

De wet van 4 mei '2016 wijzigde immers art. 40ter Verblijfswet door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen.

Aangezien dat de basis vormde voor de uitsluiting van de inkomensgarantie voor ouderen, die in art. 40 ter vrw. niet expliciet vermeld wordt als uitgesloten uitkering, moet verwerende partij de IGO thans wél in aanmerking nemen als bestaansmiddel.

De algemene uitsluiting van middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels staat wel nog steeds vermeld in art. 10 Verblijfswet, dewelke in casu geen toepassing sorteert.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische grootvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginnselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;"

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. *In casu* verwijst de bestreden weigeringsbeslissing naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvroeg in functie van haar Belgische grootvader, dat op 11 januari 2021 geactualiseerde bestaansmiddelen werden opgevraagd door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de verzoekende partij via mail op 26 en 27 januari 2021 ter staving van de bestaansmiddelen nieuwe documenten voorlegde, dat er reeds documenten werden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen op 11 oktober 2019, dat uit het attest van 29 augustus 2018 blijkt dat de referentiepersoon inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) ontvangt, dat de verwerende partij bij het opvragen van geactualiseerde bestaansmiddelen expliciet een bewijs van samenstelling van het pensioen heeft gevraagd, wat de verzoekende partij niet heeft voorgelegd, dat dus niet kan worden vastgesteld hoeveel van het totaal pensioen van de referentiepersoon niet uit IGO bestaat, dat er ook niet kan worden uitgesloten dat dit pensioen volledig uit IGO bestaat, dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening, dat deze zienswijze wordt bevestigd in de arresten met nrs. 249.263 en 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State, dat het inkomen van de moeder van de verzoekende partij niet in rekening kan worden genomen daar dit door een derde wordt geleverd en dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat er ook geen rekening kan worden gehouden met de storting van huur van een handelspand aan de referentiepersoon, daar geen enkel aanvullend bewijs werd voorgelegd zoals een huurcontract, waarin de periode van verhuur is vastgelegd, dat bovendien geen recente bewijzen werden voorgelegd van het huurinkomen en dat hierdoor niet kan aangenomen worden dat de referentiepersoon deze inkomsten tot op heden maandelijks heeft ontvangen, dat de meest recente storting dateert van maart 2019. Voorts motiveert de verwerende partij dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is, dat er immers niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat zij niet in aanmerking worden genomen en er dus niet kan afgetoetst worden of aan de voorwaarden is voldaan, dat geen van de andere voorgelegde bewijsstukken afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen, dat de verzoekende partij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, dat het recht op verblijf haar wordt geweigerd. Voorts raadt de verwerende partij de verzoekende partij af om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van haar grootvader, dat het voor zich spreekt dat de aard van het pensioen van haar grootvader niet meer kan gewijzigd worden, dat het niet aannemelijk is dat hij op zijn leeftijd nog iets anders zou kunnen ondernemen of rechten zou kunnen opbouwen om niet meer ten laste te vallen van de sociale bijstand, dat het bedrag dat hij ontvangt bedoeld is opdat hij op een menswaardige manier in België zou kunnen leven, niet om familieleden mee ten laste te nemen. Daarnaast wijst de verwerende partij er nog op dat de te vervullen voorwaarden cumulatief zijn, dat aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, de aanvraag wordt geweigerd, dat zij de andere voorwaarden niet volledig heeft onderzocht, dat deze beslissing de verwerende partij dus niet belet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht, dat zij aanraadt het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen, dat de te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kunnen teruggevonden worden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verzoekende partij toont niet aan op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en in het licht van het geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeftes zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat.

3.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij ter staving van de bestaansmiddelenvereiste de volgende documenten heeft voorgelegd:

“Geactualiseerde bestaansmiddelen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken opgevraagd dd 11 01 2021 Ter staving van de bestaansmiddelen werden via mail op 26 en 27 jan 2021 de volgende nieuwe documenten voorgelegd:

- *Tussentijdse waterfactuur van juli 2020 op naam van referentiepersoon voor € 19*
- *Document met info over IGO extra na te leven verblijfsvoorwaarden en nieuwe controleprocedure van de Federale Pensioendienst Zuidertoren*
- *Attest inkomensgarantie voor ouderen geldig voor 2018 (dd. 29.08.2018) dat stelt dat referentiepersoon op 1.01.2018 effectief een IGO ontvangt (attest geldig voor het jaar 2018)*
- *Aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2018 op naam van referentiepersoon (onvolledig)*
- *Stortingen pensioen op rekening van referentiepersoon jul 2020 (€ 1.197,73); aug-dec 2020 (€ 1.247,73/maand)*
- *Attest OCMW dat verklaart dat referentiepersoon geen financiële steun aanvraag bij OCMW Antwerpen tot heden (19.01.2021)*
- *Pensioenfiche 281.11 inkomsten 2017*

Voorts zijn er de reeds voorgelegde documenten ter staving van de bestaansmiddelen dd. 11.10.2019

- *Bewijzen van de stortingen van het pensioen op de rekening van de referentiepersoon in 2019*
- *Bewijzen van stortingen van de huur van een handelspand door R N BVBA aan de referentiepersoon voor de maanden dec 2018-mrt 2019 (€ 600)*
- *Pensioenfiche 281.11 inkomsten 2018 van de referentiepersoon*
- *Aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2017 op naam van de referentiepersoon*
- *Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur op naam V.N. (...) (de moeder van betrokkene) dd. 24/08/2016*
- *Attest geen financiële steun OCMW Deurne dd. 03/10/2019*
- *Attest gezinssamenstelling op 01/10/2019*
- *Verklaring van de genaamde N.A. (...) dat de referentiepersoon (zijn vader) zijn eigendom betreft en sedert 01/01/2018 hiervoor geen huur betaalt + aankoopakte van de woning”*

De verzoekende partij betoogt niet, nog minder maakt zij aannemelijk, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing nog andere aanvullende documenten betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft overgemaakt.

3.6. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing over voornoemde documenten als volgt:

“Uit het attest dd. 29.08.2018 blijkt dat referentiepersoon inkomensgarantie voor ouderen (IGO) ontvangt. Er dient opgemerkt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opvragen van geactualiseerde bestaansmiddelen expliciet een bewijs van de pensioen samenstelling heeft opgevraagd, wat betrokkene met heeft voorgelegd. Er kan dus niet worden vastgesteld hoeveel van het totaal pensioen van referentiepersoon met uit IGO bestaat. Er kan ook niet worden uitgesloten dat dit pensioen volledig uit IGO bestaat.

Wat betreft inkomensgarantie voor ouderen (IGO), dit is een minimuminkomen dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd in arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 dec 2020 van de Raad van State In het arrest nr 249.459 van 16 jan. 2021 bekrachtigde de RvS nogmaals deze zienswijze.

Wat betreft het inkomen van de moeder van betrokkene, dit kan niet in rekening genomen worden Er kan immers geen rekening worden gehouden met bestaansmiddelen die door een derde worden geleverd Het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Er kan ook geen rekening gehouden worden met de stortingen van huur van een handelspand aan de referentiepersoon Er wordt geen enkel aanvullend bewijs voorgelegd, bv een huurcontract, waarin de periode van verhuur is vastgelegd Bij het opvragen van geactualiseerde bestaansmiddelen werden bovendien geen recente bewijzen voorgelegd van dit huurinkomen Hierdoor kan niet worden

aangenomen dat referentiepersoon deze inkomsten tot op heden maandelijks heeft ontvangen (de meest recente voorgelegde storting dateert van maart 2019).

De behoefteanalyse overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hier overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking worden genomen en er dus niet kan worden afgetoetst of aan de voorwaarden is voldaan.

Geen van de andere voorgelegde bewijsstukken doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet met aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter en art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

3.7. De verzoekende partij betoogt dat zij haar aanvraag heeft geactualiseerd met diverse pertinente stukken waarvan een attest van de Federale Pensioendienst, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf verwijst naar de pensioenfiche 281.11, dat uit een nadere lezing van deze fiche blijkt dat haar grootvader een bedrag van 5324,77 heeft verkregen als wettelijk pensioen vanaf de wettelijke pensioenleeftijd, dat de verwerende partij bijgevolg stelt dat het niet is uitgesloten dat het pensioen van haar grootvader volledig uit IGO bestaat, dat deze zienswijze in strijd is met fiche 281.11 waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat een deel van het pensioen een volwaardig karakter heeft en het andere deel uit IGO bestaat, dat bijgevolg de motivering niet als afdoende dient beschouwd te worden en de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke wijze getoetst is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, na het opvragen van geactualiseerde bestaansmiddelen door de verwerende partij, via mail op 26 en 27 januari 2021 onder meer een pensioenfiche 281.11 met inkomsten van 2017 heeft voorgelegd. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat uit een lezing van deze fiche blijkt dat haar grootvader een bedrag van 5324,77 euro heeft verkregen als wettelijk pensioen vanaf de wettelijke pensioenleeftijd. Echter kan zij niet gevolgd worden waar zij betoogt dat de verwerende partij bijgevolg stelt dat het niet is uitgesloten dat het pensioen van haar grootvader volledig uit IGO bestaat, dat deze zienswijze in strijd is met fiche 281.11 waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat een deel van het pensioen een volwaardig karakter heeft en het andere deel uit IGO bestaat. Immers blijkt uit nazicht van de voormelde pensioenfiche geenszins dat een deel van het pensioen een volwaardig karakter heeft en het andere deel uit IGO bestaat. Een duidelijk onderscheid tussen het 'volwaardig' pensioen en het IGO wordt niet gemaakt. Minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet waaruit dit zou dienen te blijken, nu op de pensioenfiche nergens melding wordt gemaakt van het IGO.

Waar de verzoekende partij verder in het verzoekschrift nog betoogt dat ingevolge de bijgebrachte stukken de verwerende partij volkomen het onderscheid kon maken aangaande het wettelijk pensioen en alle andere pensioenen en daarmee gelijkgestelde toelagen, blijkt uit de pensioenfiche 281.11 een onderscheid tussen (a) het wettelijk pensioen verkregen vanaf de wettelijke pensioenleeftijd, (b) het overlevingspensioen en overgangsuitkering en (c) *"Ander pensioen (verkregen vóór de wettelijke pensioenleeftijd) of rente en ermee gelijkgestelde toelage"*. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat op basis van dit onderscheid kan vastgesteld worden hoeveel van het pensioen uit IGO bestaat, kan zij geenszins gevolgd worden, nu uit de voormelde pensioenfiche geenszins blijkt bij welke categorie de IGO wordt opgenomen en de verzoekende partij dit met haar betoog ook niet verduidelijkt.

Bovendien heeft de verwerende partij, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en blijkt uit het administratief dossier, bij het opvragen van de geactualiseerde bestaansmiddelen expliciet een bewijs van pensioensamenstelling opgevraagd, zodat van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij documenten voorlegt waaruit de samenstelling uitdrukkelijk en eenduidig blijkt, wat aldus *in casu* niet het geval is, minstens toont de verzoekende partij dit met haar betoog niet aan.

Gelet op voorgaande vaststellingen, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat er niet kan worden vastgesteld hoeveel van het pensioen van de referentiepersoon niet uit IGO bestaat en er dan ook niet kan worden uitgesloten dat dit pensioen volledig uit IGO bestaat. Zij maakt niet aannemelijk dat de motivering op dit punt niet afdoende is.

De verzoekende partij stelt verder *"gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische grootvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding aangaande de samenstelling van het pensioen van de Belgische referentiepersoon"*. De verzoekende partij verduidelijkt echter geenszins, en de Raad ziet niet in, op welke wijze de aard en de hechtheid van de familiale banden van de verzoekende partij met haar Belgische grootvader de

samenstelling van het pensioen zou aantonen waardoor de verwerende partij is uitgegaan van een onjuiste feitenvinding.

3.8. Betreffende het huurinkomen in hoofde van de Belgische referentiepersoon, stelt de verzoekende partij dat dit totaal niet in aanmerking werd genomen bij de beoordeling van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen, dat niettegenstaande zij bij het verzoek naar geactualiseerde stukken de actuele stortingen niet heeft gevoegd, desalniettemin uit het administratief dossier en in navolging van de aanvraag *ab initio* blijkt dat de Belgische referentiepersoon huurgelden ontving voor een verhuurd handelspand, dat deze bron van inkomsten wedermaal ten onrechte uit het dossier wordt geweerd.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de huurinkomsten niet in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Dit gebeurde blijkens de motieven van de bestreden beslissing om volgende redenen:

“Er kan ook geen rekening gehouden worden met de stortingen van huur van een handelspand aan de referentiepersoon Er wordt geen enkel aanvullend bewijs voorgelegd, bv een huurcontract, waarin de periode van verhuur is vastgelegd Bij het opvragen van geactualiseerde bestaansmiddelen werden bovendien geen recente bewijzen voorgelegd van dit huurinkomen Hierdoor kan niet worden aangenomen dat referentiepersoon deze inkomsten tot op heden maandelijks heeft ontvangen (de meest recente voorgelegde storting dateert van maart 2019).”

De verzoekende partij erkent dat zij bij het verzoek naar geactualiseerde stukken de actuele stortingen niet heeft gevoegd, doch meent dat uit de aanvraag *ab initio* blijkt dat de Belgische referentiepersoon huurgelden ontving voor een verhuurd handelspand zodat deze bron van inkomsten ten onrechte uit het dossier wordt geweerd. De Raad acht het niet foutief noch kennelijk onredelijk dat wanneer geactualiseerde bestaansmiddelen worden opgevraagd naar aanleiding van een aanvraag waarbij dient beoordeeld te worden of er sprake is van stabiele en toereikende bestaansmiddelen, en deze niet worden voorgelegd, te oordelen dat geen rekening kan gehouden worden met bewijzen van bestaansmiddelen van bijna twee jaar oud daar niet blijkt dat de referentiepersoon deze inkomsten op heden nog maandelijks ontvangt. Bovendien wordt er ook gemotiveerd dat er geen huurcontract werd voorgelegd waarin de periode van verhuur is vastgelegd. Het komt de Raad dan ook niet foutief, noch onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, gelet op de vraag naar geactualiseerde bestaansmiddelen, om betreffende bewijzen van inkomsten van bijna twee jaar geleden te oordelen dat deze niet aantonen dat deze inkomsten heden nog ontvangen worden. Door enkel te betogen dat uit het administratief dossier en in navolging van de aanvraag *ab initio* blijkt dat de Belgische referentiepersoon huurgelden ontving voor een verhuurd handelspand, toont de verzoekende partij in elk geval geenszins het tegendeel aan.

3.9. Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat de inkomsten van haar moeder volledig ten onrechte buiten beschouwing werden gelaten, waarbij zij verwijst naar een resom arresten waarin de Raad oordeelde dat de verwerende partij zich daarvoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de *“Verblijfswet”*, dat deze wet immers geen vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*, dat bijgevolg ook de inkomsten van haar moeder kunnen in overweging genomen worden, te meer daar zij effectief samenwoont met hun Belgische grootvader en zij allen onder één zelfde dak wonen en hun huishouden samen delen. Zij stelt nog dat de Raad meermaals gewezen heeft dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft ongeacht of die middelen persoonlijk, dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn, dat de Raad hiervoor verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner in het arrest C-408/03 van 23 maart 2006, dat de Raad niet in ziet waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet ingeschat worden voor een Belg en zijn familie.

Betreffende het inkomen van de moeder van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Wat betreft het inkomen van de moeder van betrokkene, dit kan met in rekening genomen worden Er kan immers geen rekening worden gehouden met bestaansmiddelen die door een derde worden geleverd Het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).”

De verwijzing van de verzoekende partij naar de *“Verblijfswet”* en haar stelling dat ze geen vereiste stellen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, kan geen

afbreuk doen aan de voormelde beoordeling. Met dit betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat geen rekening kan worden gehouden met bestaansmiddelen die door een derde worden geleverd, dat het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, is die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij zich baseert op een te enge en verkeerde lezing van de “*Verblijfswet*”. Dit geldt in het bijzonder gelet op het arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof, waarin werd gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet “*de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet [schendt], in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn.*”

Het betoog van de verzoekende partij betreffende het latent risico van het verlies van toereikende bestaansmiddelen, is niet dienstig daar in de bestreden beslissing het inkomen van de moeder van de verzoekende partij geenszins niet in aanmerking wordt genomen om de reden dat er een latent risico van verlies zou bestaan.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verwijzing van de verzoekende partij naar een arrest van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 (nr. C-408/03) geen afbreuk kan doen aan de gedane beoordeling. Hierin heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat België, door bij de toepassing van de richtlijn 90/364 op de onderdanen van een lidstaat die aanspraak maken op rechten die voortvloeien uit die richtlijn en uit artikel 18 EG, de inkomsten van een in de lidstaat van ontvangst wonende levensgezel buiten beschouwing te laten wanneer niet voor de notaris een overeenkomst met een bijstandsclausule is gesloten, de krachtens voornoemd artikel 18 EG en voornoemde richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen. Echter betreft het *in casu* geen inkomsten van de levensgezel, doch de dochter van de grootvader. Bovendien is de grootvader van de verzoekende partij een zogenaamde sedentaire Belg en dus kan de verzoekende partij zich sedert de loskoppeling van het verblijfsregime van Belgen en hun familieleden van het verblijfsregime van Unieburgers en hun familieleden door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, niet meer beroepen op bepalingen van een richtlijn die burgers van de Unie en hun familieleden betreffen en de interpretatie ervan door het Hof van Justitie.

Evenmin kan de verzoekende partij zich dienstig beroepen op rechtspraak van de Raad die dateert van voor het bovenvermeld arrest van het Grondwettelijk Hof. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking.

Daarnaast stelt de Raad nog vast dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt, door enkel te wijzen op het feit dat haar moeder effectief samenwoont met de Belgische grootvader en hun huishouden delen, dat de Belgische grootvader kan ‘beschikken’ over de inkomsten van de moeder van de verzoekende partij teneinde te voorzien in het levensonderhoud van de verzoekende partij, zodat zij ook geen belang heeft bij haar betoog gericht tegen de vaststelling dat geen rekening kan gehouden worden met bestaansmiddelen die door een derde worden geleverd.

3.10. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij een behoefteanalyse moet maken van het gezin, welke zij overbodig vindt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat onstuitbaar kan worden geconcludeerd dat de Belgische referentiepersoon, los van IGO, tevens deels een volwaardig pensioen ontvangt, dat ingevolge de bijgebrachte stukken de verwerende partij volkomen het onderscheid kon maken aangaande het wettelijk pensioen en alle andere pensioenen en daarmee gelijkgestelde toelagen, maakt zij dit, gelet op de vaststellingen in punt 3.7., geenszins aannemelijk. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat niet kan worden uitgesloten dat dit pensioen volledig uit IGO bestaat. Voorts weerlegt de verzoekende partij, zoals zal blijken uit wat volgt, geenszins de vaststelling dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening.

Door enkel te stellen dat haar moeder een voltijdse baan heeft middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven dat het inkomen van de moeder niet in rekening kan worden genomen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij stukken heeft gevoegd aangaande de vaste maandelijkse kosten en lasten, stelt de Raad vast dat dit niet wordt ontkend in de bestreden beslissing, doch dat wordt geoordeeld dat een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is, daar niet vastgesteld werd dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, doch wel dat ze niet in aanmerking kunnen worden genomen en er dus niet kan worden afgetoetst of aan de voorwaarden is voldaan. De verzoekende partij gaat aan dit motief voorbij waar zij betoogt dat zelfs wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, de verwerende partij een behoefteanalyse moet maken.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat er geen bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, zodat niet kan worden vastgesteld dat *in casu* ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Gelet op het ontbreken van bewijzen van actuele bestaansmiddelen die in aanmerking kunnen worden genomen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende de gemachtigde niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere behoefteanalyse te doen in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van de (actuele) stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op.

De verwerende partij kon dan ook, bij gebrek aan enig bewijs van actuele bestaansmiddelen die in aanmerkingen kunnen worden genomen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, terecht motiveren dat een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is. Het betoog dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden, zoals de inkomsten uit huur en de inkomsten van de moeder en geen onderzoek heeft gedaan inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

Gelet op voorgaande vaststellingen is het ook het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij alle bescheiden en nuttige inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid, niet dienstig.

Waar de verzoekende partij in het kader van dit betoog nog lijkt voor te houden dat ook betreffende het voorhanden zijn van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen de verwerende partij gehouden was om inlichtingen te verzoeken zodat zij de financiële situatie van de referentiepersoon had kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch dat zij dit niet heeft gerealiseerd, kan zij geenszins gevolgd worden daar uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de verzoekende partij op 27 januari 2021 nog bewijzen van geactualiseerde bestaansmiddelen heeft voorgelegd en de verwerende partij deze stukken in de bestreden beslissing in oenschouw heeft genomen.

3.11. Door het louter stellen dat de inkomsten van haar grootvader en moeder volledig buiten beschouwing werden gelaten, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat deze inkomsten wel degelijk

in ogenschouw werden genomen door de verwerende partij doch niet werden weerhouden als in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Door enkel te wijzen op deze inkomsten slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven voor het niet in aanmerking nemen van deze inkomsten als bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, te weerleggen of te ontkrachten.

3.12. Tot slot stelt de verzoekende partij dat de Raad in een aantal recente arresten oordeelde dat er geen grondslag meer bestaat in de “verblijfswet” om de IGO uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg, dat de wet van 4 mei 2016 immers artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wijzigde door algemene uitsluiting van “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels” te schrappen, dat aangezien dat de basis vormde voor de uitsluiting van IGO, die in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet expliciet vermeld wordt als uitgesloten uitkering, de verwerende partij IGO thans wel in aanmerking moet nemen als bestaansmiddel, dat de algemene uitsluiting van middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels wel nog steeds vermeld staat in artikel 10 van de “verblijfswet”, dewelke *in casu* geen toepassing sorteert.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

“1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ingevolge de wijziging door de wet van 4 mei 2016, is het begrip “aanvullende sociale bijstand” niet meer opgenomen in de lijst van bestaansmiddelen die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen in hoofde van de referentiepersoon bij een aanvraag tot gezinshereniging.

De IGO is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, “*in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, [...] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn*” en opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met “*alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen*”.

Het Grondwettelijk Hof heeft in dat arrest verder geoordeeld dat de met artikel 3, 2° van de wet van 27 januari 2017 ‘*tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen*’ opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van “*bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening*”. In hetzelfde arrest heeft het Grondwettelijk Hof nog uitdrukkelijk gewezen op “*het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd*” (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6).

De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals *supra* vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag derhalve niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet (RvS 16 december 2020, nrs; 249 263 en 249 264).

Gelet op voormelde vaststellingen kon de verwerende partij terecht motiveren betreffende het al dan niet in aanmerking nemen van de IGO als bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“Wat betreft inkomensgarantie voor ouderen (IGO), dit is een minimuminkomen dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd in arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249 264 van 16 dec 2020 van de Raad van State In het arrest nr 249.459 van 16 jan. 2021 bekrachtigde de RvS nogmaals deze zienswijze.”

Betreffende de verwijzing naar arresten van de Raad van 2017 herhaalt de Raad dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

De verzoekende partij stelt verder nog *“dat dit motief niet op redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische grootvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding”*. De verzoekende partij verduidelijkt echter geenszins op welke wijze de aard en de hechtheid van de familiale banden van de verzoekende partij met haar Belgische grootvader zou kunnen aantonen dat het motief betreffende het niet in aanmerking nemen van het IGO als bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, foutief of kennelijk onredelijk is.

3.13. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 40ter en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

3.14. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER